

Братя Грим
Тримата калфи

Живели някога трима калфи. Споразумели се, че където и да отидат, ще работят винаги заедно. Но дошли лоши времена и те останали без работа. Тогава решили да тръгнат по градове и села, за да си изкарват прехраната.

– Ако в първия град, в който пристигнем – казал единият от тях, – не успеем да си намерим работа, ще отидем в странноприемницата и ще се уговорим със стопанина, че ще му пишем кой от нас къде се намира и така всеки ще може да получи вест от другите. После ще се разделим.

По пътя срещнали един богат човек, който ги попитал кои са и откъде идват.

– Ние сме занаятчии и си търсим работа. Досега живяхме заедно, но ако не намерим работа, ще трябва да се разделим.

– Няма нужда да се разделяте – казал човекът. – Ако сте съгласни да вършите онова, което ще ви кажа, ще станете богати хора.

– Съгласни сме – казал единият калфа. – Стига да не си сложим грях на душата и да останем почтени хора.

– Не – отговорил пътникът, – нямам такива намерения.

В този миг вторият калфа погледнал краката на пътника и видял, че единият му крак е човешки, а другият е с конско копито. Разбрал, че това е дяволът и отказал да работи за него. Ала дяволът казал:

– Не се тревожете. Не става дума за вас, а за душата на друг човек, който наполовина ми принадлежи и скоро ще настъпи неговият час.

Калфите му повярвали и той им обяснил какво трябва да правят. На всеки въпрос единият трябвало да отговаря: „И тримата“, вторият – „За пари“, а третият – „Така трябва“. В замяна на това дяволът щял да ги възнагради богато, но при едно условие – да не казват нито дума повече. Иначе парите веднага щели да изчезнат.

Дяволът дал на калфите пари колкото можели да носят и им заповядал да отидат в една странноприемница. Когато пристигнали, стопанинът ги посрещнал и ги попитал:

– Ще хапнете ли нещо?

Първият калфа отговорил:

– И тримата.

– Разбира се – казал стопанинът, – така и предполагам.

Вторият калфа казал:

– За пари.

– Това е ясно от само себе си – отговорил стопанинът.

Тогава третият калфа казал:

– Така трябва.

Дали на тримата калфи вкусни ястия и хубаво вино. Те хапнали, пийнали и поискали да платят. Стопанинът им дал сметката, а първият калфа казал:

– И тримата.

Вторият казал:

– За пари.

Третият казал:

– Така трябва.

– Вярно е – обадил се стопанинът. – Ще платите и тримата, а без пари не бих ви дал нищо.

Тримата калфи платили повече отколкото трябвало.

Като разбрали това, другите гости казали:

– Тези са се побъркали.

– Сякаш наистина са полудели – отговорил стопанинът.

Тримата калфи поживели известно време в странноприемницата и винаги повтаряли едно и също: „И тримата“, „За пари“, „Така трябва“.

Веднъж в странноприемницата пристигнал богат търговец, който имал много пари. Той отишъл при стопанина и му казал:

– Вземи парите да ги пазиш, че току-виж тези калфи ги откраднали.

Стопанинът взел парите, но когато ги занесъл в стаята си, видял, че торбата е пълна с чисто злато. В полунощ той и жена му взели една секира, промъкнали се в стаята на търговеца и го убили. След това си легнали да спят.

На сутринта настанала голяма суматоха. Търговецът лежал мъртъв, потънал в кръв. Гостите се разбягали, а стопанинът казал:

– Сигурно тримата побъркани калфи са го убили.

– Те, ами, кой друг – съгласили се гостите.

Тогава стопанинът извикал калфите и им казал:

– Вие ли убихте търговеца?

– И тримата – отговорил първият.

– За пари – добавил вторият.

– Така трябва – потвърдил третият.

– Чухте ли? – извикал стопанинът. – Те сами си признаха.

Отвели тримата калфи в тъмницата. Като разбрали, че работата става сериозна, те се изплашили. Ала през нощта дошъл дяволът и казал:

– Потърпете още малко. Нито косъм няма да падне от главите ви.

На следващия ден завели тримата калфи при съдията. Той ги попитал:

– Вие убийци ли сте?

- И тримата – отговорил първият.
- А защо убихте търговеца?
- За пари – отговорил вторият.
- Ах, вие, злодеи такива! – викнал съдията. – Не ви ли е грях?
- Така трябва – казал третият калфа.
- На всичко отгоре сте закоравели престъпници. Отведете ги ведна-

га да им отсекаат главите.

Извели тримата калфи на площада. Сред тълпата бил и стопанинът на странноприемницата. После стражите им завързали ръцете и ги качили на дървената площадка, където стоял палачът с меч в ръка.

Изведнъж се появила каляска с четири огненочервени коня отпред. От прозорчето на каляската някой махал с бяла кърпичка.

– Ще ги помилват – казал палачът.

– Да се помилват! Да се помилват! – разнесъл се глас от каляската.

После от нея излязъл дяволът, облечен като богат господин и казал:

– Вие тримата сте невинни. Сега можете да кажете какво сте видели и чули.

Най-старият калфа казал:

– Ние не сме убили търговеца. Убиецът е там, долу, сред тълпата.

И показал стопанина на странноприемницата.

– А за да се уверите в това – продължил калфата, – отидете в неговата изба. Там е пълно с трупове.

Съдията изпратил помощниците си в избата. Те видели, че това, което казва калфата, е вярно и съобщили на съдията. Той заповядал да заловят стопанина на странноприемницата и да му отсекаат главата.

Тогава дяволът казал на тримата калфи:

– Ето че взех душата, която ми трябваше. От днес вие сте свободни и ще имате пари до края на живота си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die drei Handwerksburschen

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2482>]